

ffilt fra Forterne, at disses Forsvar uhindret kan vedblive, selv om Fjenden maatte bemægtige sig Linien. Dette Retranchement kan vel næppe, saaledes som det ligger, med Fordel indrettes til egenligt Artilleriforsvar, om det end vil blive forsynet med nogle Smaataarne med Maskinskyts eller Mitrailluser; men Retranchementet vil dog i Forbindelse med Bagsvær og Lyngby Søer indskrænke Nordvestfrontens for voldsomme Angreb mere udsatte Partier til to Strækninger, den ene vendt mod Vest og behersket af Vestenceinten ved Husum, den anden vendt mod Nord og behersket af Gammelmosegaards- og Garderhøisfortet. Disse to aabne Strækninger, som fortrinsvis behøve Bevogtning af vor mobile Styrke, ville tillige for denne danne de to Udfaldsporte, hvorigjennem denne vil kunne rykke frem til Udfald med bred Front. For det Tilfælde, at Fjenden momentant skulde bryde igjennem Fortrækken (hvad der jo ingenlunde er ensbetydende med, at han bemestrer sig noget af Forterne), er Forsvareren naturligt henvist til at fortsætte Kampen fra det bagved denne, men foran Oversvømmelserne liggende, dominerende Parti ved Thinghøi, hvor de tidligere Befæstningsforslag have projekteret et enkelt, det foreliggende derimod to provisoriske Forter eller store lukkede Skanser. — Endnu skal det kun bemærkes, at det ovenfor omtalte Gladfags-Retranchement foruden at afværge Angreb mod Forternes Mellemrum tillige har det Viemed at hvide en ved Boldhøiden skjult Opstilling for de Batterier, Forsvarerens Artilleri maa improvisere for med svært Skyts at hvide Forterne den fornødne Bistand mod Angriberens i Henseende til Kanonernes Antal langt overlegne Batterier.

Nordfronten fra Sægersborg til Sundet har langt mindre Udstrækning end baade Vest- og Nordvestfronten; men den er tillige den, om hvis rette Befæstning der har været og vel vil vedblive at være størst Meningsforskjel selv blandt dem, hvis Sagkundskab giver dem Adkomst til en selvstændig Dom, idet de forskjellige Løsninger af Opgaven, som de eien-

dommelige Terrainforhold give Anvisning paa, hver for sig frembyde baade Fortrin og Ulemper, hvis relative Betydning ikke lader sig vurdere efter nogen almengyldig Formel. — De fra 1881 til nu fremkomne Befæstningsforslag have det Hovedtræk tilfælles, at de henlægge den ydre Forsvarslinie til den oversvømmede Mose umiddelbart søndenfor Dyrehaven, de saakaldte „Lyngby Enge“, for at holde Angriberen udenfor Bombardementsafstand fra Staden. Da denne Oversvømmelse imidlertid, selv med den Bestrygning, den kan faae dels fra Garderhøisfortet, dels fra et Par særegne smaa Flankeringsbhugninger, ikke kan betragtes som et for sig alene betryggende Forsvar, saa meget mindre som Dyrehaven yder Beleireren en skjult Opstilling for hans Angrebsmidler paa Oversvømmelsens ydre Side, har man projekteret anlagt oprindeligt kun et isoleret Fort ved Triangelen, senere endnu desuden et ved Kristiansholm, bestemte til at optage Kampen med Fjenden under hans Forsøg paa at tilvinge sig Overgangen over Oversvømmelsen eller umiddelbart efter at han har overskredet denne. Foruden dette ydre Forsvar af Nordfronten forlangte Forslaget af 1881 imidlertid tillige en indre Forsvarslinie bestaaende af en Vold dragen fra den sydlige Del af Gjentofte Søens Oversvømmelse ret øster i til Stranden ved Hellerup. Denne „Hellerupenceinte“ kunde vel hindre Angriberen i at trænge ind i Staden umiddelbart efter at have forceret den ydre Linie; men den laa for langt tilbage til at kunne understøtte denne Linies Forsvar, og selv i Forbindelse med en projekteret Skanse ved Gjentofte vilde den ikke kunne hindre Beleireren i efter at have overskredet Lyngby Enge at anlægge Batterier udenfor Linien Bernstorfs-Charlottenlund paa en Afstand, hvorfra et Bombardement i det Mindste mod en Del af Staden ikke vilde være umuligt. Det eneste, som skulde kunne afholde Angriberen fra efter at have forceret den ydre Forsvarslinie at anlægge sine Bombardementsbatterier bag Charlottenlund og Sægersborg Allee, maatte være